N°. 84. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 18den OCTOBER.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

PARAMARIBO *den* 12 *October* 1832.

Bij het op te rigten *Quarantaine Hospitaal*, voor het aanwenden van Dampbaden, eenige *Geweerloopen* zonder Staartschroeven benoodigd geweest zijnde, heeft de Heer J. H. BRINKMANN, *Ingezeten* dezer Kolonie, zoodra zulks ter zijner kennis was gekomen, een twaalftal dier Geweerloopen *kosteloos* aan den fungerende Contrôleur Generaal der Financiën aangeboden, welke dezelve heeft aangenomen en deswege namens het Gouvernement deszelfs *dank* aan den Schenker betuigd.

Wordende van dit blijk van hulpbetoon en belangstelling in de door het Gouvernement te nemen maatregelen, mits deze loffelijke melding gemaakt,

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

MILITAIR BUREAU.

Den 12 *October* 1832.

Zijne Excellentie de Generaal Majoor, Gouverneur Generaal, met uitbreiding der bestaande maatregelen tot afwering van de *Cholera Morbus*, bij Gouvernements Order, dd. 6 October ll., n°. 221, hebbende bepaald, dat tot wederopzeggens toe, aan geene Schepen of Vaartuigen van welken aard, onder welken Vlag dezelve dan ook varen (Visschersbooten en Corjalen NIET uitgezonderd), volstrekt onder geene voorwendselen hoegenaamd zal veroorloofd worden, ten zij op daartoe door den Gouverneur Generaal te verleenen speciale autorisatie, om binnen te vallen of aan te doen:

a. De Rivier *Marowijne*;
b. De Rivier *Saramacca*;
c. Het Neder-District *Nickerie*;
d. Het Opper-District *Nickerie*;
e. De Kustbovenwinds van de Rivier *Suriname*;

zoodanig, dat de éénige toegang tot deze Kolonie, de Post *Braamspunt* zal zijn.

Zoo heeft de ondergeteekende, als daartoe gemagtigd, de Eer zulks door deze, ter kennisse van het Algemeen te brengen.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 13 *October* 1832.

De Algemeene Secretaris maakt bij deze bekend, dat op heden door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal is genomen, de navolgende Resolutie;

» Herzien de deliberatien van den Hoogen Raad in deszelfs vergadering van 3 October ll., § *e.* en § *f.*, betrekkelijk het daarstellen, inrigten en van de vereischte Fournitures, Ustensiles, Geneesmiddelen en het noodig personeel voorzien, van Hospitalen in die gedeelten der Stad *Paramaribo*, die het meest door behoeftigen bewoond worden, bestemd om bij het uitbreken der *Cholera* onvermogenden op te nemen en geneeskundig te behandelen, alsmede het oprigten van een of meer Gebouwen of Loodsen bestemd tot het opnemen van Slaven die door de *Cholera* mogten worden aangetast en door hunne Meesters naar derwaards gezonden,

» Heeft goedgevonden en verstaan:

» *a.* Den President van het Gemeente Bestuur, voor rekening van de Gemeente-Kas, daartoe te autoriseren, zoo als geschiedt bij deze, met dien verstande echter dat de geheele inrigting der genoemde Hospitalen of Gebouwen, geschieden zal met gemeen overleg en onder het oppertoezigt van de Hoofd-Commissie van het Gezondheids-Bestuur te *Paramaribo* gevestigd, edoch in allen geval op de meest spaarzame wijze.

» *b.* Te benoemen den Heer HENDRIK HAGEN DIEPERINK, Apotheker der 1ste klasse bij het Militair Hospitaal alhier, tot *Directeur*, om als zoodanig over de bedoelde Hospitalen het opzigt te hebben, en over de goede, doelmatige en zoo weinig mogelijk kostbare inrigting derzelve het toezigt te houden; het al echter onder oppertoezigt der Hoofd-Commissie voornoemd, en van den President van het Gemeente Bestuur".

Strekkende deze aankondiging, om elk en een iegelijk, wien zulks mogt aangaan, met den inhoud dier bepalingen bekend te maken.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 15 *October* 1832.

De Algemeene Secretaris maakt bij deze bekend, dat op heden, door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal is genomen, de navolgende Resolutie;

« Herzien het gedelibereerde in de buitengewone Vergadering van den Hoogen Raad van 3 October ll., betrekkelijk de noodzakelijkheid om in de gegeven omstandigheid de verleende vergunning aan de Noord-Amerikaansche Schepen, om direct naar de *Nickerie*-Kreek te stevenen, provisioneel op te schorten, en integendeel te bepalen dat dezelve, immers zoolang het gevaar van de *Cholera Morbus* of *Asiatische Braakloop* niet zal geweken zijn, provisioneel niet anders dan in de rivier *Suriname* zullen mogen binnenkomen, en niet naar de *Nickerie*-Kreek zullen mogen verzeilen, dan na in de rivier *Suriname* quarantaine te hebben gehouden en aldaar van een *Certificaat van Gezondheid* te zijn voorzien,

» Heeft goedgevonden en verstaan;

» *a.* De Noord-Amerikaansche Vaartuigen zullen in de *Nickerie*-Kreek, niet mogen binnenkomen, neen, maar door de aldaar gevestigde autoriteiten moeten worden afgewezen; ten zij dezelve voorzien zijn van eene speciale permissie van den Gouverneur Generaal.

» *b.* Dezelve permissie zal door den Gouverneur Generaal niet worden verleend, dan,

» 1°. Nadat aan de bestaande of nader te emaneren regulatien, betrekkelijk het houden van quarantaine aan den mond der rivier *Suriname* zal zijn voldaan, en op een door den Quarantaine Raad af te geven gezondheids-pas.

» 2°. Onder verpligting van den bevelvoerder van het Noord-Amerikaansche Vaartuig, hetwelk de hier bedoelde permissie om de *Nickerie*-Kreek binnen te komen, zal verlangen, om zich schriftelijk te verbinden, om gedurende de reis van *Suriname* naar de *Nickerie*, geene de minste communicatie te hebben noch met eenig Schip of Vaartuig van welke Natie het ook zoude mogen wezen, zelfs Visschers-vaartuigen daaronder begrepen.

» *c.* Bovenstaande bepalingen zullen *zoo spoedig de omstandigheden dit zullen gedoogen* worden ingetrokken."

Strekkende deze aankondiging, om elk en een iegelijk, wien zulks mogt aangaan, met den inhoud dier bepalingen bekend te maken.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Voor *Braamspunt* is aangekomen: het Nederlandsch Schip *Nickerie*, Schipper CLELAND; 6 September van *Hellevoetsluis* uitgezeild; — ligt *quarantaine*.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 2 Augustus.

Weinige dagen geleden zijn aan de voornaamste militaire havens nieuwe bevelen afgezonden om een zeker aantal schepen ten oorlog uit te rusten. Te Toulon is men op dit oogenblik bezig met het gereed maken des benoodigden materieels voor twee nieuwe driedekkers, die vervolgens naar Cherburg zullen stevenen. In laatstgenoemde haven bevinden zich alreeds verscheiden schepen vereenigd, en men spreekt aanhoudend van het zenden eener expeditie naar de wateren der Schelde, gezamenlijk met een Engelsch smaldeel. Inderdaad schijnt het naar geloof van eenen brief uit Londen, door eenen vreemden diplomaat geschreven, dat er sints geruimen tijd onderhandelingen tusschen de kabinetten van Londen en Parijs ter eenre en die van het Noorden ter andere zijde moeten gevoerd worden, om van laatstgenoemden de autorisatie te verkrijgen tot eene gewapende Anglo-Fransche interventie, ten einde den Koning van Holland te dwingen tot de voorstellen der conferencie toe te treden; doch de diplomacie heeft de Noordsche Hoven geheel afkeerig gevonden van hetgeen zij eene nieuwe *invasie* noemen des Belgischen gebieds door een Fransch legerkorps, zelfs wanneer eene Engelsche vloot daartoe medewerkte. Niet dan na langdurend onderhandelen is men zoo ver gekomen van aan de Weener, Berlijner en Petersburger Hoven de magtiging af te persen tot een Anglo-Fransche tusschenkomst, edoch onder beding dat dezelve volkomen maritiem zou wezen, zoodanig dat Frankrijk niet in de gelegenheid kwame om zich van Belgie meester te maken. Volgens die schikkingen moet men overeengekomen zijn, dat een uit Fransche en Engelsche schepen zamen te stellen eskader de Schelde zou blokkeren, ingeval de zaken van Belgie en Holland tot geene schikking mogten kunnen gebragt worden.

In het belgisch blad *l'Emancipation* leest men het volgende:

"Laat ons erkennen dat, onder de tallijke verwikkelingen die in Europa derzelver ontknooping te gemoet treden, de Belgische aangelegenheden diegenen zijn die het meest derzelver rijpheid naderen, en wel juist die rijpheid, welke een voldoend einde belooft. Van allerwege wordt op het vurigst naar een einde verlangd.

Tot zelfs in Holland is eindelijk die behoefte naar eene afdoening doorgedrongen; zij begint allerwege door te dringen. Alle de berigten, welke wij nopens het innerlijke van dat land ontvangen, komen in dit punt overeen En, waarlijk, men beschouwe een oogenblik de gesteltenis van Holland en die van Belgie, en men zal ontwaren dat Belgie thans den vreemdaardigen toestand in welken wij ons bevinden, nog langer dan Holland zoude kunnen verduren. Belgie is vooral landbouwende; Holland is kapitalist en financier. Bij ons staan granen en verdere veldgewassen van alle soorten te wachten op eene meer dan gewoon overvloedige inzameling, van welke echter de staat van oorlog nog de prijzen moet verhoogen. Holland, daarentegen, ziet zich overstelpt door eene tallooze menigte van publieke fondsen, welker koersen gedaald zijn tot verre beneden die, op welke zij vóór het uitbarsten onzer politieke schokken zich bevonden. Laat de vrede gesloten worden; de prijzen der granen zullen alsdan dalen, die der publieke fondsen stijgen. Het is derhalve onmogelijk dat de Hollanders niet nog meer dan wij naar het einde zouden verlangen van eenen staat van zaken, in welken voor hen als natie, noch roem noch geld te winnen is. Van een land sprekende waar lieden van allen staat van vermogen in mindere of meerdere mate bij de publieke fondsen belang hebben, zijn wij vastelijk overtuigd, dat de persoonlijke denkbeelden en die met opzigt tot het Huis en geslacht van hunnen Souverein; dat zelfs de wensch den handel van Antwerpen te vernietigen, de Scheldevaart met hooge tollen te bezwaren, zwichten moeten voor het verschiet, voor de zekerheid zelfs dat uit het door den Koning van Holland te ratificeren vredestraktaat een aanmerkelijke aanwas van ieders bijzonder eigendom moet ontspruiten.

En zie in welk alternatief zich de Hollanders bevinden: indien binnen ettelijke eerstkomende dagen de oorlog algemeen uitbarst, zoo ontstaat daaruit voor hen nieuwe vermindering van ieders bezit, die nog zal verzwaard worden door de nieuwe opofferingen welke aan hunne vaderlandsliefde zullen worden opgelegd; voor ons integendeel ontstaat daaruit eene nieuwe verhooging in den prijs onzer granen en veldvruchten, en gevolgelijk in de waarde onzer onroerende goederen; en tot welke uitkomst moet voor Holland dit alles dan geleiden?

Er wordt gesproken van overeenstemming tusschen onze zaken en die van Duitschland; ook dit is eene dwaling; waarom hebben dan ten gevolge dier door elk onzer betreurde protokollen der Duitsche Bondsvergadering, de Keizer van Oostenrijk en de Koning van Pruissen, den koning der belgen verzocht om bij hen vertegenwoordigers van zijn gouvernement te zenden? Dat komt omdat zij moeijelijkheden eener mindere orde op handen hebben, en, uit een zeer natuurlijk gevoel, verlangen zij de hen dreigende worstelingen te verminderen. Zij willen Belgie niet tot vijand houden. Zonder twijfel is het hun geenszins onbekend, dat de kapitalen van alle landen, van Holland, Duitschland, Frankrijk en Engeland, alleenlijk naar dit oogenblik wachten, om overvloediglijk uit te stroomen en alle Welvaartsbronnen wederom te openen.

MENGELINGEN.

DE HEER ROTHSCHILD EN DE PRINS MUSKAU.

Hoe kon ik de City verlaten zonder de echte leeuw, deszelfs souverein, in één woord den heer Rothschild te bezoeken?

Ik vond hem in eene naauwe donkere straat, en met moeite een klein hofje, waarvan den ingang door eene met zilveren staven beladene kar gesloten was, doordringende, werd ik aan den grooten bondgenoot van de heilige alliancie voorgedragen. Ik ontmoette er juist den Russischen Consul, een' zeer schrander man, verstandig, bekwaam en in zijne rol volmaakt, eene hoffelijke manier met eene zekere waardigheid wetende te vereenigen. Hetgeen des te moeijelijker was, dewijl de zeer originele aristocraat van de City in de wellevendheid niet bijzonderlijk uitmunt. Toen ik hem mijne crediet brieven overgaf, zeide hij spottende, dat wij zeer gelukkige lieden waren, altijd voor pleizier te kunnen reizen, daar hij, arme man, zulk eenen grooten last te dragen had. Hij ving vervolgens aan, bitter te klagen dat iedere arme duivel die bij hem kwam, hem iets te vragen had. Gisteren nog, zeide hij, was het een' Rus, de consul grijnsde, en de Duitschers laten mij geen oogenblik met rust! het was nu mijne beurt een goed voorkomen te behouden. Hierna nam het onderhoud eene staatkundige wending, en wij waren het eens de consul en ik, dat Europa zonder den heer Rothschild niet bestaan kon. Deze ontkende beleefdelijk ons gezegde, en antwoordde lagchende: gijlieden schertst met mij, ik ben slechts een bediende waar men mede tevreden is, omdat hij de belangen van zijne meesters behartigt, en wien zij eenige kruimels van hunne tafel laten oprapen.

HET GOEDE LAND.

Er is een land, (ik noem het niet,)
Waar men geen hooge bergen ziet,
Maar slechts het duin- en heuvelzand,
Het sieraad is van kust en strand.

Er is een land, waar vliet noch stroom
Van bergen stort; noch cederboom
Zijn' trotschen kruin ten hemel heft,
En fier het wolkgevaarte treft.

Er is een land, waar zoele lucht
Noch westewind de plant bevrucht,
Noch lente en herfst, in schoon verbond,
Zich huwen aan den milden grond.

Er is een land, waar graan noch ooft,
Een' altijd rijken oogst belooft;
Waar 't brood, met dropplen zweet besproeid,
Uit zuur gekweekte halmen groeit.

Er is een land, waar groef noch mijn,
Van steen of ertsen zwanger zijn;
Waar 't al, ontwoekerd aan den vloed,
De hand der menschen kennen doet.

Dit land, van GOD zoo schaars bedeeld,
Waar pracht de zinnen treft noch streelt,
Dit land is rijk in waar genot,
En heeft een wenschenwaardig lot.

Dit land ontstond door noeste vlijt;
Heeft zich van 't woên der zee bevrijd;
Dit land werd groot door burgerdeugd,
En schiep zichzelven rust en vreugd.

Dit land blonk uit door heldenmoed,
Kocht vrede en vrijheid met zijn bloed,
En zette perk aan driest geweld,
Zoo groot op zee als in het veld.

Dit land, nog altijd groot en fier,
Ontplooit, met edlen moed en zwier,
De kracht, door eigen deugd gevormd,
En vrachtloos door verraad bestormd.

Dit land is nog bewondring waard,
En toont aan elk gewest der aard,
Hoe Vorst en Burger eensgezind,
Dien grond meer dan zichzelv' bemint.

Dit land blijft in der volken rij;
Steeds van ontzinde muitzucht vrij,
En hoe gehaat, vervolgd, gedoemd,
Het moet niet verbied zijn genoemd.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.